

KЕПЛЕР 62

КІІВ
BOOKCHEF
2019

ТИМО ПАРВЕЛА

БЙОРН СОРТЛАНД

ІЛЮСТРАЦІЇ
ПАСІ ПІТКАНЕНА

КНИГА ТРЕТЬЯ: ПОДОРОЖ

1.

— Тобі страшно?

— Звісно, ні. Чого боятися?

— Я просто подумав... Ми виrushаємо доволі-таки далеко. Далі, ніж будь-хто раніше. Воротня немає. Подорож небезпечна. Нас присплять на роки і ми не знаємо, що нас чекатиме на місці й...

— Мені страшно.

— Мені теж.

Арі обійняв Йоні. Молодший брат був як крихке порцелянове звірятко. Таке, яке тримають на підвіконні і в нього зазвичай бракує вуха чи хвоста.

— Герої! Ви герої, і ось доказ цього, — генерал Лівінгстоун змахнув рукою і на стіні кімнати з'явилася стаття з віртуальної газети. Їхні обличчя були на першій шпалті. Фото із занять у тренувальному таборі, коли вони вперше одягли своє особисте спорядження: дихальний апарат, пояс із припасами й шолом. Фотограф,

який метушився навколо них, тоді змусив їх ніяковіти. Тепер з'ясувалася причина його присутності. Шоломи в руках мали гарний вигляд на фото і емблему об'єднаного уряду було видно на кожному знімку. Слід було визнати, що враження вони спровокали неабияке. Усі дванадцятеро.

— Де ця норвезька дівчинка? — шепнув Йоні.

Арі роззирнувся. Одинадцятеро. Марії не було. У білій авдиторії їх сиділо лише одинадцятеро.

Арі стиснув плечима. У дівчинці від початку було щось особливе. Можливо, у неї була своя секретна місія. Або ж вона просто не захотіла брати участь у цій мотиваційній події. Не те щоб вони мали вибір, але... Власне кажучи, в тренувальному таборі нічого не було за вибором. Утім, Марія трактувала по-своєму інші правила. Ходила чутка про те, що вона втекла від охоронців і проникла в таємний відсік на нижньому поверсі. І зустрілася там з космічною істотою, яка влізла їй у голову. Розказували, що її мозок закипів і вилився через вуха, як вівсянка... таке.

— Ви надія світу! На ваших плечах лежить майбутнє людства! Ви піонери і прокладаєте шлях туди, де людина ще ніколи не була!

Генерал дивився на них із батьківською усмішкою. Кожному здавалося, що той погляд спрямований саме на нього. Може, старий просто погано бачив і відчайдушно намагався сфокусувати погляд на комусь одному.

У дверях авдиторії з'явився молодий солдат. Він кивнув генералу, і той підняв руку так, немов благословляв їх.

— Час настав! Принесіть честь людству!

Одинадцятеро. Їх усе ще було одинадцятеро, коли підтримувані натовпом, який кричав «ура» і розмахував прапорами, вони на відкритих джипах прямували до близького металевого монстра в кінці злітно-посадкової смуги. Космічний корабель був заправлений і готовий до зльоту. Він домчить їх на космічну станцію ISS 4, де на них чекають експедиційні кораблі. Три зорельоти, названі на честь кораблів Колумба: «Санта-Марія», «Нінья» та «Пінта».

— А Марії не буде? — запитав Арі Олівію, що йшла поруч, після того як вони вилізли з джипів.

— Вона вже на кораблі, — різко відповіла лейтенант Колін, уникаючи його погляду.

Арі кивнув і зосередив свою увагу на людях, які зібралися біля країв пустельної злітно-посадкової смуги.

Уперше в Зону 51 пустили стільки людей. Проте вони і тепер не могли вільно по ній пересуватися. Їх затиснули між двома сталевими парканами, де були зведені трибуни, які сягали двадцяти метрів у висоту, — та, незважаючи на це, було зрозуміло, що люди прагнули насолодитися подією сповна. Експедиція. Піонери. Дослідники, що шукають новий континент.

Арі здалося, що серед моря прапорів він вихопив очима прапор своєї батьківщини, Фінляндії. Хлопець задумався: хто б міг ним махати?

— А якщо це мама? — прошепотів Йоні. Він теж зауважив прапор.

— Навряд. У неї не було б грошей на те, щоб дістатися сюди.

— Може, вони її привезли? Нас же привезли. Для них це було б нескладно, — наполіг Йоні.

— Сумнівно, — відрубав Арі, все ще намагаючись роздивитися, хто махав прапором. Це, однак, було неможливо. Натовп був надто далеко для того, щоб розрізнати в ньому обличчя.

— У будь-якому разі мама дивиться на нас із дому. Адже весь світ дивиться, — відповів Йоні трохи ослаблим голосом. Завдяки лікам дивна хвороба не турбувала його під час навчання в таборі, але все ж Йоні вже не був таким, як раніше.

— Звісно, дивиться, — запевнив Арі. — Ти ж чув те саме, що і я. Усі батьки дали свою згоду. Вони бажають нам лише найкращого. Вони щасливі, бо ми отримали цю нагоду, і завдяки нам про них піклуватимуться до кінця їхнього життя.

— Ти справді в це віриш? — запитав Йоні.

Арі глянув на брата. Ні, він аніскілечки не вірив у ту пропаганду, якою їх натоптували під час тренування в таборі. Та водночас він не мав якоїсь більш достовірної інформації. Самі припущення.

— Певно, що вірю. Мама точно за нас щаслива.

— Той зблиск в її очах... пам'ятаєш? — прошепотів Йоні.

— Мабуть, ми помилилися. Це був просто... відблиск від лампи, — Арі стиснув руку молодшого брата.

— Або слізоза, — сказав Йоні серйозно.